

Ολυμπιάς και Μακεδονία.

Γράφει ο **Ανδρέας Σταλίδης**.

Δημοσιεύθηκε στην [Εστία στις 9 Αυγούστου 2016](#).

«Εδώ βλέπουμε να παρελαύνει η Μακεδονία ή, όπως την αναγνωρίζει η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή ή «πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας». Αυτό μου δίνει το έναυσμα να θυμηθώ ότι η Ιστορία μας λέει ότι ο Φίλιππος ο Δεύτερος, βασιλιάς της Μακεδονίας και πατέρας του Μεγάλου Αλεξάνδρου υπήρξε Ολυμπιονίκης τρεις φορές στους αρχαίους Ολυμπιακούς Αγώνες».

Με αυτά τα λόγια περιέγραψε ο [τηλεοπτικός εκφωνητής του σταθμού NBC](#) των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής την είσοδο των αθλητών των βορείων γειτόνων μας στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο την περασμένη Παρασκευή. Αντίστοιχη ήταν και η τηλεοπτική παρουσίαση στην Αυστραλία.

Ίσως ήταν λίγο πιο ενδιαφέρον, αν οι εν λόγω εκφωνητές θύμιζαν στο τηλεοπτικό κοινό ότι η σύζυγος του Φιλίππου Β' και μητέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου λεγόταν Ολυμπιάδα, δηλαδή είχε το ίδιο όνομα με τους αγώνες! Βέβαια, αυτό ίσως προκαλούσε μία ελαφρά σύγχυση στους τηλεθεατές: «μα οι Έλληνες δεν έκαναν τους αγώνες στην αρχαιότητα;».

Ναι, είναι αλήθεια ότι πάνω από εκατό χώρες έχουν αναγνωρίσει τη χώρα με το Συνταγματικό της όνομα. Μόνο όμως στις διμερείς τους σχέσεις. Όλοι οι διεθνείς οργανισμοί (ΟΗΕ, ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΔΝΤ, ΟΑΣΑ, ΔΟΕ κλπ) την αναγνωρίζουν ως πΓΔΜ. Πολλοί Έλληνες, ελαφρά τη καρδία ίσως, «κουρασμένοι» από τη διπλωματική προσπάθεια, αν όχι άπειροι κούρασης ή –ακόμη περισσότερο– από αδυναμία αντίληψης της δυναμικής της διπλωματίας, θεωρούν υπερβολή την επιμονή όσων δεν δέχονται την παραχώρηση του ονόματος «Μακεδονία» με το σκεπτικό ότι το ουσιαστικότερο βήμα είναι η ελληνική αναγνώριση και όχι από τρίτους.

«Σε ένα με δέκα χρόνια, θα τό 'χουμε ξεχάσει», είχε πει κάποτε ένας Έλληνας πρωθυπουργός. Πέρασαν τα δέκα, πέρασαν μάλιστα 24 ολόκληρα χρόνια, κι εδώ είμαστε ακόμη να μην το ξεχνάμε. Ακόμα και να θέλουμε να το ξεχάσουμε, μέχρι και η έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων θα μας το θυμίζουν.

Όχι, η αναφορά αυτή στις ΗΠΑ και στην Αυστραλία δεν συνιστά ανθελληνικό σχέδιο. Οι ανοησίες που έχουν ειπωθεί και από ελληνικά δημοσιογραφικά χείλη για διάφορα θέματα κατά καιρούς είναι εξίσου αδιανόητες. Είναι όμως το όνομα της χώρας, το οποίο σε συνδυασμό με την άγνοια οδηγεί σε τέτοιες ανεπανόρθωτες επικοινωνιακές πανωλεθρίες. Το ότι μία διόρθωση ή συγγνώμη των τηλεοπτικών σταθμών δεν θα επανορθώσει την ιστορική αλήθεια, δεν θα πρέπει να εμποδίζει τους κατοίκους των ΗΠΑ και της Αυστραλίας να διαμαρτυρηθούν. Έστω, για την τιμή των όπλων. Περί αυτού πρόκειται άλλωστε, δηλαδή της τιμής.

Επίσης, είναι το όνομα της χώρας που λειτουργεί ως όχημα αλυτρωτισμού, που αμφισβητεί και διαταράσσει την καλή γειτονία, και που τελικά, συνιστά επιθετικότητα. Έτσι, τουλάχιστον, την αισθανόμαστε οι Έλληνες.

Το όνομα «Σλάβο» ως εθνικός προσδιορισμός απορρίπτεται πρώτα και κύρια από την άλλη πλευρά, ως ριψοκίνδυνο για μειονοτικές αναταράξεις (και δεν έγινε ουδέποτε αποδεκτό, αντίθετα με το τι πιστεύουν περιέργως πολλοί ανάμεσά μας). Άρα, αναζητείται ένα ουδέτερο γεωγραφικά όνομα. Υπήρξε και μία άλλη περίοδος όπου αναζητήθηκαν ονόματα κάμψης του πολυεθνικού χαρακτήρα, της συμπαγούς τότε Γιουγκοσλαβίας. Ήταν η περίοδος 1929-41. Τότε όλες τις διοικητικές περιφέρειες της χώρας ονομάστηκαν με βάση τους ποταμούς που έρρεαν από αυτές. Η ονομασία που χρησιμοποιήθηκε ήταν «[Διοικητική Περιφέρεια του Βαρδάρη](#)» (Vardar Banovina).

Πηγή: www.antibaro.gr/